

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз ОК 18/2022
04.10.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бате Цветковића, председника већа, Мирољуба Томића, Татјане Вуковић, Невенке Важић и Радмиле Драгичевић Дичић, чланова већа, са саветником Маријом Рибарић, записничарем, у кривичном предмету окривљеног Јовице Тасића и др, због продуженог кривичног дела недозвољен прелаз државне границе и кријумчарење људи из члана 350. став 4. у вези става 2. у вези члана 61. Кривичног законика и др, одлучујући о захтевима за заштиту законитости браниоца окривљених Јовице Тасића, Ивана Василева, Љубена Борског и Ивана Рангелова, адвоката Новице Здравковића и браниоца окривљеног Горана Николића, адвоката Марка Тешића, поднетим против правноснажних пресуда Вишег суда у Београду - Посебно одељење за организовани криминал К-По1 број 75/19 од 15.09.2020. године и Апелационог суда у Београду - Посебно одељење за организовани криминал Кж1-По1 8/21 од 03.02.2022. године, у седници већа одржаној 04.10.2022. године, једногласно донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈАЈУ СЕ као неосновани захтеви за заштиту законитости браниоца окривљених Јовице Тасића, Ивана Василева, Љубена Борског и Ивана Рангелова, адвоката Новице Здравковића и браниоца окривљеног Горана Николића, адвоката Марка Тешића, поднети против правноснажних пресуда Вишег суда у Београду - Посебно одељење за организовани криминал К-По1 број 75/19 од 15.09.2020. године и Апелационог суда у Београду - Посебно одељење за организовани криминал Кж1-По1 8/21 од 03.02.2022. године у односу на повреду закона из члана 438. став 2. тачка 1) Законика о кривичном поступку, а захтев за заштиту законитости адвоката Новице Здравковића и у односу на повреду закона из члана 439. тачка 1) и члана 438. став 1. тачка 1) Законика о кривичном поступку, док се у преосталим деловима захтеви за заштиту законитости **одбацују као недозвољени.**

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду - Посебно одељење за организовани криминал К-По1 број 75/19 од 15.09.2020. године, поред осталих оглашени су кривим окривљени Јовица Тасић, Иван Василев, Љубен Борски, Иван Рангелов и Горан Николић и то окривљени Јовица Тасић, Иван Василев и Љубен Борски, за по једно продужено кривично дело недозвољен прелаз државне границе и кријумчарење људи из члана 350. став 4. у вези става 2. у вези члана 61. Кривичног законика, окривљени Иван Рангелов

за једно продужено кривично дело недозвољен прелаз државне границе и кријумчарење људи у помагању из члана 350. став 2. у вези члана 35. и 61. Кривичног законика и окривљени Горан Николић за једно кривично дело недозвољен прелаз државне границе и кријумчарење људи у саизвршилаштву из члана 350. став 2. у вези члана 33. Кривичног законика. За наведена кривична дела окривљени су осуђени и то окривљени Јовица Тасић на казну затвора у трајању од 5 година у коју се урачунава време проведено у притвору од 27.04.2015. године до 08.12.2015. године, окривљени Иван Василев на казну затвора у трајању од 3 године и 6 месеци у коју се урачунава време проведено у притвору од 27.04.2015. године до 08.12.2015. године, окривљени Љубен Борски на казну затвора у трајању од 3 године и 6 месеци у коју се урачунава време проведено у притвору од 27.04.2015. године до 08.12.2015. године, окривљени Иван Рангелов на казну затвора у трајању од 1 године у коју се урачунава време проведено у притвору од 27.04.2015. године до 08.12.2015. године, с тим што ће се изречена казна затвора извршити на тај начин што окривљени не сме напуштати просторије у којима станује без примене електронског надзора, а уколико окривљени једном у трајању преко 6 часова или два пута у трајању до 6 часова самовољно напусти просторије у којима станује суд ће одредити да се остатак казне затвора издржи у заводу за извршење казне затвора, док је окривљеном Горану Николићу изречена условна осуда тако што му је утврђена казна затвора у трајању од 7 месеци и истовремено одређено да се утврђена казна неће извршити уколико окривљени у време проверавања од три године од дана правноснажности пресуде не изврши ново кривично дело, а у случају опозивања условне осуде окривљеном ће се у казну затвора урачунати време за које је лишен слободе на дан 18.02.2015. године. Истом пресудом, ставом II, од окривљеног Јовице Тасића одузета је имовинска корист прибављена извршењем кривичног дела у укупном износу од 4.000 евра, те од окривљеног је одузет износ од 500 евра по потврди о привремено одузетим предметима МУП Републике Србије, Дирекција полиције, ПУ Врање, ПС Сурдулица 106/15 од 26.04.2015. године и обавезан је окривљени да плати износ од 3.500 евра у динарској противвредности по средњем курсу Народне банке Србије на дан уплате у корист буџетских средстава Републике Србије, у року од 3 месеца од дана правноснажности пресуде под претњом принудног извршења. На име имовинске користи прибављене кривичним делом обавезани су окривљени Иван Василев да плати 800 евра, а окривљени Љубен Борски износ од 600 евра у динарској противвредности по средњем курсу Народне банке Србије на дан уплате у корист буџетских средстава Републике Србије, у року од 3 месеца од дана правноснажности пресуде под претњом принудног извршења. Од окривљеног Горана Николића одузета је имовинска корист прибављена извршењем кривичног дела у укупном износу од 50 евра и 6.000,00 динара, те се од окривљеног одузима 50 евра и 2.000,00 динара по потврди МУП-а Републике Србије и обавезан је да плати износ од 4.000,00 динара у корист буџетских средстава Републике Србије, у року од 3 месеца од дана правноснажности пресуде под претњом принудног извршења. Окривљеном Ивану Рангелов је ставом III изреке првостепене пресуде изречена мера безбедности забрана вршења позива радника Министарства унутрашњих послова Републике Србије у трајању од 5 година, док је осталим окривљенима у ставу IV изреке првостепене пресуде изречена је мера безбедности одузимање предмета прецизно наведених у изреци, а ставом V изреке пресуде, окривљени су обавезани да накнаде трошкове кривичног поступка о чијој висини ће бити одлучено накнадно посебним решењем.

Пресудом Апелационог суда у Београду - Посебно одељење за организовани криминал Кж1-По1 8/21 од 03.02.2022. године, делимично су усвојене жалбе, поред осталих, окривљеног Јовице Тасића, браниоца окривљених Јовице Тасића, Ивана Василева и Љубена Борског, адвоката Новице Здравковића и пресуда Вишег суда у Београду - Посебно одељење за организовани криминал К-По1 број 75/19 од 15.09.2020. године је преиначена у погледу одлуке о кривичној санкцији која је изречена окривљенима Јовици Тасићу, Ивану Василеву, Љубену Борском, тако што је Апелациони суд у Београду - Посебно одељење за организовани криминал поред осталих окривљеног Јовицу Тасића због продуженог кривичног дела недозвољен прелаз државне границе и кријумчарење људи из члана 350. став 4. у вези става 2. у вези члана 61. Кривичног законика и окривљене Ивана Василева и Љубена Борског због по једног продуженог кривичног дела недозвољен прелаз државне границе и кријумчарење људи из члана 350. став 4. у вези става 2. у вези члана 61. Кривичног законика, за које су првостепеном пресудом оглашени кривим, осудио и то окривљеног Јовицу Тасића на казну затвора у трајању од 4 године, а окривљене Ивана Василева и Љубена Борског на казне затвора у трајању од по 3 године у које им се урачунава време проведено у притвору од 27.04.2015. године до 08.12.2015. године, док је жалбе окривљеног Јовице Тасића, браниоца окривљених Јовице Тасића, Ивана Василева, Љубена Борског и Ивана Рангелова, адвоката Новице Здравковића, у преосталом делу, као и жалбе Тужиоца за организовани криминал, окривљеног Ивана Рангелова, и браниоца окривљеног Горана Николића, адвоката Марка Тешића у целисти одбио као неосноване и првостепену пресуду у непреиначеном делу потврдио.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости благовремено су поднели:

- бранилац окривљених Јовице Тасића, Ивана Василева, Љубена Борског и Ивана Рангелова, адвокат Новица Здравковић, због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) Законика о кривичном поступку, са предлогом да Врховни касациони суд поднети захтев за заштиту законитости усвоји, правноснажне пресуде укине и списе предмета врати првостепеном суду на поновно одлучивање, као и повреде кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП и повреде кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 1) ЗКП;

-бранилац окривљеног Горана Николића, адвокат Марко Тешић, због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) Законика о кривичном поступку и повреде члана 485. став 1. у вези члана 68. став 1. тачка 10) Законика о кривичном поступку, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји поднети захтев за заштиту законитости, укине побијане пресуде или само другостепену одлуку и списе предмета врати првостепеном суду на поновно одлучивање пред потпуно измењеним већем или да побијане пресуде преиначи или само другостепену одлуку.

Врховни касациони суд је доставио примерке захтева за заштиту законитости бранилаца окривљених Републичком јавном тужиоцу сходно одредби члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку (ЗКП), па је на седници већа коју је одржао без обавештавања Републичког јавног тужиоца и бранилаца окривљених, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП),

размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих су захтеви за заштиту законитости поднети, те након оцене навода у захтевима нашао:

Захтеви за заштиту законитости браниоца окривљених Јовице Тасића, Ивана Василева, Љубена Борског и Ивана Рангелова, адвоката Новице Здравковића и браниоца окривљеног Горана Николића, адвоката Марка Тешића, неосновани су у односу на повреду закона из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, а захтев за заштиту законитости браниоца окривљених, адвоката Новице Здравковића и у односу на повреду закона из члана 439. тачка 1) и члана 438. став 1. тачка 1) ЗКП, док су у преосталим деловима захтеви за заштиту законитости недозвољени.

Браниоци окривљених у поднетим захтевима за заштиту законитости указују да је побијаним пресудама учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП и као незаконите доказе означавају исказе сведока АА, ББ, ВВ, ГГ, ДД, ЂЂ, ЕЕ, ЖЖ, ЗЗ и ИИ дате 18.02.2015. године пред Другим основним јавним тужиоцем у Београду. Незаконитост овог доказа се по наводима бранилаца огледа у чињеници да су сведоци испитани супротно одредбама члана 300. ЗКП и о испитивању ових сведока пред Другим основним јавним тужиоцем у Београду нису обавештени ни позвани браниоци и окривљени, те како сведоци нису испитани сходно одредбама члана 300. ЗКП, то су записници о испитивању сведока незаконити и представљају недозвољен доказ.

Испитујући основаност изнетих навода Врховни касациони суд је, након увида у списе предмета, утврдио да стоји чињеница да је приликом испитивања напред наведених сведока дана 18.02.2015. године пред Другим основним јавним тужиоцем у Београду поступљено супротно одредби члана 300. став 6. ЗКП, сходно којој одредби је тужилац био у обавези да браниоцима и окривљенима упуту позив да присуствују испитивању сведока. Међутим, чланом 438. став 2. тачка 1) ЗКП прописано је да битна повреда одредаба кривичног поступка постоји ако се пресуда заснива на доказу на коме се по одредбама Законика о кривичном поступку не може заснивати, осим ако је, с обзиром на друге доказе, очигледно да би и без тог доказа била донесена иста пресуда. Дакле, да би наведена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП постојала, пресуда мора да се заснива искључиво на том доказу. Имајући у виду да се у конкретном случају пресуда заснива на одбрани окривљеног Јовице Тасића датој у претходном поступку 24.08.2015. године и на главном претресу 09.06.2016. године, исказу окривљеног Данила Стојановића, криминалистичко-техничкој документацији МУП РС, ПС Сурдулица, транскриптима разговора између Јовице Тасића и Димитрија Панева, исказу окривљеног Ивана Василева датог у истражном поступку 20.08.2015. године, аудио запису пресретнутих телефонских разговора добијених применом мере тајног надзора комуникације за окривљеног Јовицу Тасића, Љубена Борски, Ивана Василева и осталих, то побијаним пресудама није учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП.

Осим тога бранилац окривљеног Горана Николића, адвокат Марко Тешић је у поднетом захтеву као незаконит доказ на коме се заснива осуђујућа пресуда означио службене белешке МУП-а Републике Србије од 17. и 18.02.2015. године, при чему је навео да исте нису могле бити доказ на коме се заснива пресуда, већ је једини ваљани

доказ могло бити сведочење полицијских службеника о објективним околностима, али не и службене белешке.

Изнети наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног се по оцени Врховног касационог суда не могу прихватити као основани. Наиме, из списка предмета произилази да је из службене белешке од 17.02.2015. године суд утврдио да је патрола на ауто-путу Београд – Ниш у смеру ка Београду зауставила путничко возило марке „...“, регистарских ознака ..., којим је управљао Горан Николић и у коме је затечено пет лица без докумената држављана Авганистана, а из службене белешке од 18.02.2015. године утврдио да је полиција зауставила возило марке „...“, регистарских ознака ..., да је предметним возилом управљао Горан Николић и у возилу је затечено пет страних држављана, илегалних миграната без путних исправа и других докумената. Самим тим што су службене белешке сачињене од стране овлашћеног лица које је у службену белешку унео оно што је том приликом уочио, то исте ни саме по себи, ни по начину прибављања нису у супротности са одредбама Законика о кривичном поступку и исте су могле бити изведене као доказ приликом доношења правноснажне пресуде. Наиме, како се у конкретном случају не ради о службеним белешкама у смислу информативних разговора које су полицајци обављали са оштећеним лицима, већ се белешке односе на конкретне радње које су полицијски службеници предузимали и у истим су само констатоване чињенице у вези непосредних опажања и предузетих радњи, то су супротни наводи захтева браниоца окривљеног оцењени као неосновани. У том смислу, како то бранилац у поднетом захтеву за заштиту законитости и истиче, ваљан доказ би могао бити сведочење полицајаца о објективним радњама, а што су полицијски службеници управо и учинили сачињавајући ове службене белешке.

Бранилац окривљених, адвокат Новица Здравковић је у поднетом захтеву навео да се аудио записи и извештаји о разговорима нису могли употребити као доказ с обзиром да се претходно као доказ нису извеле наредбе за праћење комуникације, односно иако су поменуте наредбе судије за претходни поступак Посебног одељења Вишег суда у Београду, није наведен број наредбе, датум и време издавања наредбе, чиме је, по наводима браниоца, учињена повреда закона из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП.

Ови наводи су оцењени као неосновани с обзиром да из списка предмета произилази да је посебна доказна радња тајни надзор комуникације у односу на окривљене Јовицу Тасића, Љубена Борског, Драгана Мицова, Ивана Василева и Далибора Митића донета на основу наредбе судије за претходни поступак Вишег суда у Врању о тајном надзору и снимању комуникације Кпп-Пов 429/14 од 12.12.2014. године, продужена наредбом од 11.03.2015. године и допуњена наредбом од 17.03.2015. године о чему је другостепени суд на страни 17 пасус 5 образложења своје одлуке, као и првостепени суд на страни 53 и 54 образложења пресуде, дао довољне и јасне разлоге које и овај суд прихвата и на исте, у смислу члана 491. став 2. ЗКП, упућује.

Бранилац окривљеног Ивана Рангелова је у поднетом захтеву за заштиту законитости указао и на чињеницу да је против окривљеног Ивана Рангелова пре доношења ове кривичне пресуде за исто кривично дело вођен дисциплински поступак на основу Закона о полицији, где су били обухваћени сви елементи који су обухваћени

и чињеничним описом пресуде за ово кривично дело, те фактички указује да је у кокретном случају реч о пресуђеној ствари и да је учињена битна повреда из члана 438. став 1. тачка 1) ЗКП.

Овакви наводи садржани у захтеву за заштиту законитости већ су истицани у жалби изјављеној против првостепене пресуде, а другостепени суд је нашао да су жалбени наводи неосновани и о томе на страни 18 пасус 2 образложења своје пресуде дао јасне и довољне разлоге које Врховни касациони суд прихвата и у смислу одредбе члана 491. став 2. ЗКП на те разлоге упућује.

Бранилац окривљених, адвокат Новица Здравковић је у поднетом захтеву за заштиту законитости навео да чињенични опис радње извршења у пресудама не садржи све законом прописане посебне елементе који чине биће кривичног дела недозвољен прелаз државне границе и кријумчарење људи за које је суђено овим окривљеним лицима, јер превоз на релацији од два града на територији Србије не представља транзит, те је фактички указао на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП.

Изнете наводе захтева за заштиту законитости браниоца окривљених Врховни касациони суд оцењује као неосноване.

Кривично дело недозвољени прелаз државне границе и кријумчарење људи из члана 350. став 2. Кривичног законика, чини онај ко у намери да себи или другом прибави какву корист, омогућава другом недозвољен прелаз границе Србије или недозвољен боравак или транзит кроз Србију, док је ставом 4. истог члана прописано да ако је дело из става 2. овог члана учињено од стране организоване криминалне групе учинилац ће се казнити затвором од 3 до 15 година.

Наиме, из списка предмета произилази да је окривљенима стављено на терет да су предметно кривично дело извршили у време и на месту наведеном у изреци првостепене пресуде тако што је „...окривљени Јовица Тасић у урачуњливом стању, способан да схвати значај свог дела, да управља својим поступцима, са умишљајем, свестан да је његово дело забрањено и хтео његово извршење, организовао организовану криминалну групу...ради стицања финансијске користи...да за финансијску корист у Србији организује прихват, недозвољен боравак и даљи недозвољени транзит страних држављана - лица која су на недозвољени начин прешли границу Републике Србије, а све у циљу њиховог одласка ка некој од земаља Европске уније...те су у том циљу припадници ове организоване криминалне групе...постали окривљени Драган Мицов, Иван Василев, Љубен Борски...у намери прибављања имовинске користи саучествовали и окривљени...а у намери прибављања имовинске користи...“ уз прецизно навођење у изреци радње коју је сваки од окривљених предузео.

По налажењу Врховног касационог суда из изреке побијане првостепене пресуде произилазе сви, како субјективни тако и објективни елементи кривичног дела недозвољен прелаз државне границе и кријумчарење људи из члана 350. став 4. у вези става 2. Кривичног законика за окривљеног Јовицу Тасића, Ивана Василева и Љубена Борског, и из члана 350. став 2. Кривичног законика за окривљеног Ивана Рангелова,

због којих су окривљени оглашени кривима правноснажном пресудом о чему је и другостепени суд на страни 10 пасус 1 образложења пресуде дао довољне и јасне разлоге које и овај суд прихвата и на исте упућује (члан 491. став 2. ЗКП), те су као неосновани оцењени наводи браниоца да је побијаним правноснажним пресудама учињена повреда кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, јер радње за које су окривљени оглашени кривим садрже како објективна обележја која се односе на радње извршења, тако и субјективна обележја која се односе на урачунљивост и умишљај окривљених.

Бранилац окривљеног Горана Николића, адвокат Марко Тешић истиче да је првостепеном пресудом учињена повреда закона из члана 68. став 1. тачка 10) ЗКП, односно да је окривљеном повређено право на одбрану тиме што му није омогућено да изнесе своју одбрану када је то окривљени тражио, нити је усвојен предлог браниоца да у фази завршне речи окривљени изнесе своју одбрану.

У поднетом захтеву за заштиту законитости бранилац окривљених, адвокат Новица Здравковић, наводи да су повређене одредбе кривичног поступка на тај начин што првостепени суд није поступио по решењу Апелационог суда у Београду – Посебно одељење Кж1 По 118/18 од 12.04.2019. године којим је указано да учествовање три или више лица у групи не значи аутоматски да је реч о организованој криминалној групи, те у првостепеној пресуди нису дати разлози у погледу постојања организоване криминалне групе, а осим тога бранилац у поднетом захтеву указује да одлука другостепеног суда нема разлога у погледу незаконитости, односно законитости доказа чије издвајање је предлагано, на који начин бранилац фактички указује на битну повреду из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП.

Даље у поднетом захтеву браниоца окривљених, адвоката Новице Здравковића, указује се да је побијаним пресудама учињена и битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 5) ЗКП, будући да је 16.12.2019. године одржан главни претрес на коме су саслушани присутни окривљени у одсуству окривљених Јовице Тасића, као првооптуженог и организатора криминалне групе, Ивана Василева, Љубена Борског и Асена Стојанова, чије присуство је било обавезно на који начин је овим окривљенима онемогућено да учествују у поступку, постављају питања, врше суочења и предузимају друге радње.

У преосталом делу поднетог захтева браниоца окривљених, адвоката Новице Здравковића, наводи се да је првостепени суд у поновном поступку приликом извођења доказа одбио све предлоге браниоца, а посебно предлог да се саслуша сведок ЈЈ који је као председник општине ... могао посведочити о повећаном приливу миграната и упућеном позиву грађанима Босилеграда да прихвате мигранте и помогну им око превоза. Поред тога у побијаним пресудама није означен износ прибављене имовинске користи, иако се ово кривично дело чини са намером прибављања имовинске користи и представља битно обележје кривичног дела, није утврђен тачан идентитет страних држављана у свим тачкама пресуде, нити је утврђено којим превозним средством, у виду марке и регистарских бројева возила, су превозени страни држављани, ко су власници тих возила, нити је утврђено даље кретање миграната, односно јесу ли исти остали на територији Републике Србије, евентуално добили азил или наставили пут ка некој другој земљи. Такође бранилац указује да је

окривљеном Јовици Тасићу стављено на терет да је организатор криминалне групе иако током поступка код окривљеног Јовице Тасића није доказано постојање плана деловања организоване криминалне групе, није доказана подела посла, утврђено је да не познаје своје наводне чланове групе, да са истима није имао никакве телефонске разговоре, није доказано да је организовао недозвољен прелаз државне границе између Бугарске и Србије мигрантима и њихов прихват и недозвољен боравак у Србији, нити је утврђено власништво кућа и објеката у којима су мигранти били смештени након илегалног преласка границе у којима су чекали ради даљег транзита кроз Републику Србију. Осим тога, нижестепени судови нису доказали ни да су окривљени Иван Василев и Љубен Борски знали за постојање организоване криминалне групе, односно да је окривљени Јовица Тасић организовао већи број лица са истим циљем и различитим улогама, па је нејасан закључак у погледу свести о прихватању окривљеног Јовице Тасића као организатора, нити је доказано постојање директног умишљаја да се делује у саставу организоване групе. У захтеву такође се оспорава постојање умишљаја код окривљеног Љубена Борског, као и окривљеног Ивана Рангелова који није имао у опису свог посла планирање и састављање распореда рада полицијских службеника ПС Босилеград и не одређује конкретне задатке полицијским службеницима, нити издаје налоге за извршавање службених задатака, већ то чини командир полицијске станице односно његов заменик, што је на главном претресу и потврдио сведок КК, да се у критичном периоду окривљени Иван Рангелов налазио на годишњем одмору, да је за време рада у више наврата он лично заустављао мигранте који су илегално прелазили државну границу и приводио их у просторије полицијске станице ради утврђивања идентитета, да је самог окривљеног Јовицу Тасића у више наврата заустављао и новчано кажњавао и писао прекршајне пријаве за управљање возилом без положеног возачког испита.

Напред изнете наводе којима се оспорава оцена изведених доказа и даје сопствена оцена доказа, суштински се правноснажне пресуде побијају због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања (члан 440. ЗКП).

У поднетом захтеву за заштиту законитости адвокат Новица Здравковић указао је и да је суд приликом изрицања окривљеном Ивану Рангелову мере безбедности забрана вршења позива радника Министарства унутрашњих послова у трајању од 5 година занемарио чињеницу да је након пуштања из притвора окривљени наставио са радом у Полицијској станици Босилеград, да је реч о добром и професионалном полицијском службенику више пута новчано награђиваном због изузетних резултата у раду, да за две године испуњава услове за редовну пензију, на који начин бранилац указује на учињену повреду закона из члана 441. став 2. ЗКП.

Одредбом члана 485. став 4. ЗКП, прописано је да због повреда овог законика (члан 74, члан 438. став 1. тачка 1) и 4) и тачка 7) до 10) и став 2. тачка 1), члан 439. тачка 1) до 3) и члан 441. став 3. и 4. ЗКП) учињених у првостепеном поступку и поступку пред апелационим (другостепеним) судом окривљени може поднети захтев за заштиту законитости у року од 30 дана од дана када му је достављена правноснажна одлука, под условом да је против те одлуке користио редовни правни лек.

Како чланом 485. став 4. ЗКП који прописује разлоге због којих окривљени односно његов бранилац сходно правима која има у поступку у смислу члана 71. тачка

5) ЗКП могу поднети захтев за заштиту законитости против правноснажне одлуке и поступка који је претходио њеном доношењу, није предвиђена могућност подношења овог ванредног правног лека, због повреде закона из чланова 440 ЗКП, 441. став 2. ЗКП, 438. став 2. тачка 2) ЗКП, члана 438. став 1. тачка 5) ЗКП и члана 68. став 1. тачка 10) ЗКП то су у овим деловима захтеви за заштиту законитости браниоца окривљених оцењени као недозвољени.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је у смислу члана 491. став 1. и 2. и члана 487. став 1. тачка 2) у вези члана 485. став 4. ЗКП одлучио као у изреци ове пресуде.

**Записничар – саветник
Марија Рибарић, с.р.**

**Председник већа – судија
Бата Цветковић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић